

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 279/07-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti V., s. r. o., P., a spoločnosti V., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. V. N., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastniť majetok a základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 2/2003, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 145/04 z 30. júna 2004 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 64/2005 z 19. júla 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti V., s. r. o., a spoločnosti V., s. r. o., odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2005 doručená sťažnosť spoločnosti V., s. r. o., .P., a spoločnosti V., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“ alebo spolu „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 2/2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obo 145/04 z 30. júna 2004 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 64/2005 z 19. júla 2005.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli: *„Dňa 29. 1. 2003 sťažovatelia v 1. a 2. rade osobne doručili podanie, ktorým sa domáhali vydania predbežného opatrenia a určenia neplatnosti uznesení Valných zhromaždení obchodnej spoločnosti Y., spol. s. r. o. P. konaných v roku 2000, 2001 a 2002, ktoré je na Krajskom súde v Trenčíne vedené pod spis. zn. 7 Cbs 2/2003.*

Návrh o určenie neplatnosti uznesení Valných zhromaždení je síce presne nešpecifikovaný z hľadiska času, ale uvedený v rámci kalendárnych rokov, nakoľko ani v oficiálnom výpise z obchodného registra, ani z neoficiálneho výpisu z obchodného registra uvedeného na Internete, neboli uvedené údaje ku dňu podania žaloby známe, t. j. kedy sa konali konkrétne valné zhromaždenia. (...)

Podaním zo dňa 17. 3. 2003 (...) navrhovatelia (...) upravili svoj žalobný návrh (...).

Navrhovatelia majú za to, že rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. 2. 2003 je zmätočné, nakoľko neprípustným spôsobom sa naraz rozhodlo o dvoch veciach, pričom každá z nich je samostatným žalobným návrhom - 1. návrh o vydanie predbežného opatrenia, 2. návrh o určenie neplatnosti uznesení Valného zhromaždenia, o ktorom malo byť rozhodnuté samostatne a vydané samostatné rozhodnutia a až na ich základe bolo možné vydať príslušné meritórne rozhodnutie. (...)

V tomto smere máme za to, že nesprávne postupoval aj Najvyšší súd SR, keď sa stotožnil s procesným a rozhodovacím postupom Krajského súdu v Trenčíne. (...)

Od 17. 3. 2003 krajský súd v predmetnej právnej veci ďalej meritórne nekonal.“

Podľa názoru sťažovateľov bolo postupom krajského súdu a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu porušené ich základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovatelia poukazujú na naliehavosť svojej sťažnosti tým, že ide o ochranu majetku spoločnosti, majetku spoločníkov obchodnej spoločnosti, o ochranu záujmov ako spoločníka. Nečinnosťou krajského súdu dochádza k vzniku škody na strane sťažovateľov.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. určuje sa, že základné zásady konania stanovené podľa Zákona č. 93/1963 Zb. v platnom znení v konaní pred Krajským súdom v Trenčíne v právnej veci o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia vedenej pod sp. zn. 7 Cbs 2/2003-132 súdy porušili.

2. Ústavný súd SR konštatuje, že z tohto dôvodu patrí sťažovateľom primeraná náhrada vo výške podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR, osobitne na ťarchu Krajského súdu v Trenčíne, ktorú je Krajský súd v Trenčíne povinný uhradiť v lehote 3 dní od vyhlásenia Ústavného nálezu na adresu sťažovateľov v celosti.

3. Odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní trovy konania, ktoré vyčíslime na pojednávaní, uhradiť v lehote 3 dní od vyhlásenia Ústavného nálezu na adresu sťažovateľa v 2. rade v celosti.“

Vzhľadom na zistenie ústavného súdu, že právny zástupca oboch sťažovateľov JUDr. M. Š., má pozastavený výkon advokácie, ústavný súd vyzval 4. júna 2007 sťažovateľov, aby v lehote 14 dní doplnili svoje podanie o splnomocnenie na právne zastupovanie v konaní pred ústavným súdom v súlade s § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ v 2. rade v prílohe svojho podania doručeného ústavnému súdu 24. júla 2007 predložil splnomocnenie z 18. júla 2007, ktorým na zastupovanie pred ústavným súdom splnomocnil advokátku JUDr. V. N.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práva alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podanie sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona. Podľa uvedeného ustanovenia zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Návrh na začatie konania v konaní pred ústavným súdom musí obsahovať zákonom predpísané náležitosti v § 20 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

V rozpore s citovanou právnou úpravou petit predmetnej sťažnosti vôbec neobsahuje označenie základných práv alebo slobôd, ktoré by sťažovatelia namietali. Sťažovatelia namiesto toho navrhujú ústavnému súdu, aby určil, že „*základné zásady konania podľa zákona č. 93/1963 Zb. v platnom znení v konaní pred krajským súdom (...) súdy porušili*“ (zjavná pisárska chyba v čísle zákona, správne má byť zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pretože pod číslom 93/1963 Zb. je uverejnené nariadenie vlády o úprave colných sadzieb, pozn.). V odôvodnení sťažnosti a v jej záhlaví sťažovatelia síce citujú čl. 20 ods.1, čl. 46 ods.1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj základné práva v nich obsiahnuté, ale tieto dôvody sú formulované natoľko nejasným a nezrozumiteľným spôsobom, že sa nedá určiť, ktorých postupov a akých orgánov by sa porušenia týchto základných práv sťažovateľov mali týkať. Navyše ústavný súd zdôrazňuje, že porušenie základných práv a slobôd nestačí namietat iba v odôvodnení sťažnosti, keďže podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom, ktorý je obsiahnutý v petite sťažnosti, to znamená v návrhu rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom domáha.

V petite sťažnosti sa namieta iba postup krajského súdu a vôbec sa nedotýka uznesení najvyššieho súdu (ako sa to uvádza v odôvodnení sťažnosti), sťažovatelia neuvádzajú ani výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ale navrhujú ústavnému súdu „konštatovať“, že „sťažovateľom (...) patrí primeraná náhrada“.

Vzhľadom na to, že sťažnosť neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, najmä taký návrh rozhodnutia (petit), o ktorom rozhodnúť je v právomoci ústavného súdu, a s prihliadnutím na to, že sťažovatelia boli v konaní pred ústavným súdom od začiatku zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže sťažnosť bola v celom rozsahu odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2007